

Szokásból épített korlátok,
a falak, az árkok, a szabályok.
Az érdekből fenntartott barátság,

a kegyesnek gondolt hazugság.
Látni azt, amit igazán hagyok,
nem azt, mit magamról gondolok.
Ha minden hibám vállalni tudom,
ha van is tükröm a szemétbe dobom.

Rend a lelke mindennek,
de mire van szüksége a lelkemnek?

Ahol megszűnik minden félelem,
az elvárások és a kényelem.
Ahol nincs tovább semmilyen biztonság,
ott kezdődik az igazi szabadság.

Átvenni mindent másoktól,
félni attól, hogy mást gondol.
Kérni folyton és kérkedni,
Mindig csak másokon nevetni.
Aki lefelé néz az folyton zuhan,
Elvesztett játszma, öngyilkos roham.
Aki senkiért, semmiért nem áll ki soha,
Üres a szíve, mint egy kifosztott szoba.

Rend a lelke mindennek,
de mire van szüksége a lelkemnek?

Ahol megszűnik minden félelem,
az elvárások és a kényelem.
Ahol nincs tovább semmilyen biztonság,
ott kezdődik az igazi szabadság.

Megszűnik minden félelem,
Az elvárások és a kényelem.
Nincs tovább semmilyen biztonság,
Ott a szabadság.

Ahol megszűnik minden félelem,
az elvárások és a kényelem.
Ahol nincs tovább semmilyen biztonság,
ott kezdődik el a szabadság.